

I

Στη διάρκεια του καλοκαιριού ανακάλυψα ότι στα πάρτι η προσοχή μου ήταν στραμμένη στην Ιμογένη Λούμις. Συναντούσα τόσο την ίδια όσο και το σύζυγό της για χρόνια, όμως πάντα τους θεωρούσα μάλλον βαρετούς μικροαστούς της Κομητείας Εκάτη. Έπειτα, η κοπέλα με την οποία έβγαινα εκείνο τον καιρό έφυγε για την Πασαντένα, όπου περνούσε έξι μήνες το χρόνο με τα παιδιά της, και ξαφνικά άρχισα να κοιτάω επίμονα την Ιμογένη. Αναρωτήθηκα γιατί δεν είχα προσέξει ποτέ πόσο εντυπωσιακά ελκυστική ήταν.

Τώρα έβλεπα ότι ήταν μια πραγματική καλλονή – μια ασυνήθιστη ομορφιά. Η σκέψη που έκανα το βράδυ που για πρώτη φορά την είδα στ' αλήθεια, ήταν πως έμοιαζε με πριγκίπισσα παραμυθιού. Φορούσε ένα λευκό σατέν φόρεμα, και είχε τα μαλλιά της πιασμένα σ' ένα φιλέ –όχι το είδος του φιλέ που έγινε αργότερα της μόδας – τώρα ήμασταν στα 1929– αλλά σ' ένα μεγάλο χρυσαφένιο δίχτυ που τα έκανε να πέφτουν σ' έναν απαλό υπέροχο χρυσαφένιο όγκο. Γιατί η Ιμογένη είχε όντως χρυσαφένια μαλλιά. Ως τότε θεωρούσα δεδομένο, εξαιτίας της υπεροπτικής μου άποψης για τους Λούμις, ότι οφειλόταν στη «Χρυσαφένια

Λάμψη», ένα πολυδιαφημισμένο χρωμοσαμπουάν εκείνη την εποχή· τώρα όμως ρώτησα κι έμαθα, και το έβλεπα κι ο ίδιος, ότι το χρυσαφένιο τους χρώμα ήταν πέρα για πέρα αληθινό· δεν ήταν θαμπά ξανθά μαλλιά αλλά μαλλιά όλο λάμψη και γυαλάδα. Επιπλέον η επιδερμίδα της ήταν απαλή και ρόδινη, και τα μάτια της ήταν σκούρα καφετιά, ένα καφετί σπάνιο στις ξανθές που τους προσδίδει κάτι από την πρόκληση των καστανών. Ήταν ψηλή και, όταν την πρόσεχες, έβλεπες ότι και η σιλουέτα της ήταν όμορφη, ίσως λίγο πιο γεμάτη απ' ό,τι ήταν στην μόδα στο τέλος της δεκαετίας του '20. Μου φάνηκε εκείνο το βράδυ, όπως συνηθίζω να λέω, σαν την πριγκίπισσα των κύκνων ή την Υπέροχη Ιλόνκα βγαλμένη από κάποιο ρωσικό ή σκανδιναβικό παραμύθι που μαγεύει την παιδική φαντασία, όμοια με κείνες τις συλλογές παραμυθιών που ο Χ. Φορντ εικονογράφησε με θεσπέσιες αγγλίδες καλλονές στο στυλ των προραφαελιτών, με ολόισια μύτη και καλοσχηματισμένα φρύδια. Ωστόσο σε άλλες περιπτώσεις ντυνόταν αρκετά διαφορετικά και μου θύμιζε άλλες ηρωίδες. Μερικές φορές ντυνόταν με ρούχα εποχής, με στενό κορσάζ που τόνιζαν το στήθος της, και πλούσιες κλος φούστες που της έδιναν κάτι από το μεγαλόπρεπο ύφος του 18ου αιώνα· άλλοτε πάλι εμφανιζόταν μ' ένα αέρινο φόρεμα κι ένα μελαγχολικά ηδυπαθές στόμα που προφανώς παρέπεμπαν στον Ροσέτι. Το κοινό στοιχείο όλων αυτών των αμφιέσεων, βέβαια, ήταν πως όλες τους ήταν κάπως παλιομοδίτικες και αναίσχυντα ρομαντικές· και, ανατρέχοντας στην προηγούμενή μου άποψη γι' αυτήν, κατέληξα ότι η αργοπορία μου στο να είμαι δίκαιος μαζί της οφειλόταν σ' αυτό το θεατρικό στοιχείο. Ήμουν αρκετά συμβατικός από φύση –έπρεπε να το ομολογήσω στον εαυτό μου– για να

θεωρήσω πραγματική την ομορφιά μιας γυναίκας που έβαφε τα βλέφαρά της και εκμεταλλευόταν τα μαλλιά της για να υποδυθεί τον ρόλο της άσπιλης παρθένου. Τώρα όμως που αναδυόταν πάνω απ' όλα αυτά, όλες οι άλλες γυναίκες ξαφνικά ξεθώριαζαν.

Δεν είχε κάνει την παραμικρή κίνηση για να τραβήξει την προσοχή μου. Στο παρελθόν τη θεωρούσα μάλλον ντροπαλή, και από καιρό είχα αναπτύξει μαζί της μια ανέμελη και εγκάρδια σχέση που τώρα έβρισκα μάλλον δύσκολο ν' αλλάξω. Όμως συναντώντας την μια μέρα στο σπίτι της Έλεν Χάμπαρντ, όπου η ατμόσφαιρα ήταν πάντα ζεστή και ειλικρινής, της εκδήλωσα την επιθυμία μου να τη γνωρίσω καλύτερα και η ανταπόκρισή της ήταν απροσδόκητη. Στην αρχή τη θεώρησα κοινή, κι έπειτα, όταν μου αποκαλύφθηκε, για μια στιγμή αισθάνθηκα δέος. Τώρα όμως μου φαινόταν πιο έξυπνη απ' όσο είχα υποθέσει στην αρχή, και πιο ανθρώπινη απ' όσο την είχα φανταστεί στη συνέχεια. Είχα την εντύπωση ότι αναπηδούσε στις φιλοφρονήσεις και τις ερωτήσεις μου σαν τις σπάνιες ιριδίζουσες πέστροφες στο μικρό ποτάμι της Κομητείας μας· για ώρες μπορεί να μην έπιανες τίποτε εκτός από τα μικρά πεταριστά ηλιόψαρα – όμορφα μες στην κιτρινοπράσινη φορεσιά τους μα κοκκαλιάρικα και χωρίς καθόλου κρέας κι έπειτα τρανταζόσουν από ένα γερό τράβηγμα, συγκεντρωνόσουν αποφασιστικά στο καλάμι σου και έμενες έκπληκτος βλέποντας ένα τόσο μεγάλο ιριδίζον πλάσμα ν' αναδύεται από τις λασπωμένες ρηχές λιμνούλες του Απρίλη. Ένωθα τώρα να ξυπνάει μέσα της ένα απρόσμενο ενδιαφέρον. Ήταν σαν η ίδια να μην είχε σκεφτεί ότι θα έκανα ποτέ προσπάθεια να τη γνωρίσω.

Το επόμενο σαββατόβραδο πήγα σ' ένα πολυπληθές

πάρτι όπου δεν γνώριζα κανέναν μόνο με την ελπίδα να τη συναντήσω. Αυτή τη φορά φορούσε ένα μεγαλόπρεπο, μοβ βελούδινο φόρεμα με λευκή πλισέ λαιμουδιά τόσο ψηλή και σκληρή που την έκανε να μοιάζει με φιγούρα του 16ου αιώνα. Στα πόδια χρυσοποίκιλτα ψηλοτάκουνα σανδάλια που ήταν στη μόδα και άφηναν τα δάχτυλα εκτεθειμένα και ελκυστικά, και τα μαλλιά της χωρισμένα στη μέση και πλεγμένα σε δυο υπέροχες κοτσίδες που στεφάνωναν το κεφάλι της σαν διάδημα. Καθόταν σε μια σκαλιστή καρέκλα με ψηλή πλάτη. «Μοιάζεις με πίνακα», της είπα. «Το ποτήρι σου, έτσι μακρύ όπως είναι, είναι σωστό σκήπτρο!» Σύντομα όμως έπαφα να νιώθω πως υπήρχε κάτι το θεατρινιστικό στην εμφάνισή της· βυθίστηκα στον κόσμο που έφερε μαζί της. Βυθίστηκα, καθώς στεκόμουν από πάνω της, στα υπέροχα, μεγάλα καφέ μάτια της – που συνήθως αποκαλούμε «υγρά». Με κοίταξαν όλο σπιρτάδα και σφρίγος – όμως για κάποιο λόγο φαινόταν ακόμα αναπόφευκτο ότι θα έπρεπε να συνεχίσω να της μιλάω για κοινότοπα πράγματα. Έσβησε ένα τσιγάρο, κι εγώ κοίταξα τις πλεξίδες που στεφάνωναν το χοριτσίστικο κεφάλι της και τον μακρύ σαν μίσχο λαιμό της καθώς πρόβαλε από τον πλισέ γιακά· λαιμός κύκνου θαρρείς, που όμως δεν είχα προσέξει πριν, μιας και ο τρόπος που περιέφερε το κεφάλι της με το πλατύ σαγόνι και το προεξέχον πιγούνι τού αποστερούσαν την πραγματική του ομορφιά, και με συγκίνησε πάνω τους κάτι που θα μπορούσα να χαρακτηρίσω μόνο ως «θηλυκό» – θηλυκό με κάποιο παράδοξο τρόπο μιας και δεν ήταν πια στη μόδα, και το οποίο παρ' όλα αυτά μπορούσε ακόμα να εμπνεύσει σεβασμό, ακόμα ίσως και λατρεία. Ανάσανα το άρωμά της – υπερβολικά βαρύ, υπερβολικά γλυκό; Όχι,

γιατί τάχα δεν θα 'πρεπε να μοσχοβολάει; Πόσο θα πρέπει ν' αφήνονταν να βυθιστούν στη μέθη των αρωμάτων οι εραστές της Αναγέννησης;

— Θέλω να σου πω κάτι, είπα κι εκείνη ανασήκωσε το βλέμμα.

— Όμως δεν νομίζω ότι μπορώ να σου το πω εδώ. Ας πάμε σε κάποιο δωμάτιο με λιγότερο κόσμο.

— Δεν μου αρέσει να μετακινούμαι, όταν έχω βουλευτεί κάπου, μου απάντησε. Δεν μπορείς να μου το πεις εδώ;

— Έχει πολλή φασαρία εδώ για να μιλήσουμε – και θέλω στ' αλήθεια να βγάλω λόγο. Με κοίταξε ξανά.

— Να τελειώσω αυτό το ποτό. Προσπάθησα ν' αστευτώ για τους καλεσμένους. Εκείνη παρακολούθουσε την Έλεν Χάμπαρντ και τον οικοδεσπότη μας: τα υπέροχα κατάλευκα δόντια του άστραφταν στο μελαψό, σκληρό πρόσωπό του που τώρα έμοιαζε μάλλον γερασμένο και παραμορφωμένο, και η Έλεν τού πρόσφερε το πλατύ αγορίστικο χαμόγελό της και το ειλικρινές γάργαρα γέλιο της που μπορούσε ν' ακουστεί μέσα στην οχλοβοή.

— Η Έλεν Χάμπαρντ, είπε η Ιμογένη, μεταμορφώνεται σε πραγματική αμαζόνα, ε;

Είχαμε τόσες γεροδεμένες κοπέλες εκεί πέρα που δεν το είχα καλοπροσέξει, όμως στο φως της τωρινής μου άποψης για το τι σήμαινε θηλυκότητα για μια γυναίκα, έβλεπα ότι άρχιζε ν' αντροφέρνηει.

— Τώρα πια δεν πρόκειται να παντρευτεί ποτέ, συνέχισε πεπεισμένη η Ιμογένη. Και το μόνο πράγμα για το οποίο νοιάζεται είναι το τένις.

Μου φαινόταν πως ο κόσμος της απέκλειε τόσο πολύ το κοινότοπο που για μια στιγμή ξαφνιάστηκα ακούγοντάς

τη να κάνει ένα σχόλιο που θα μπορούσε να ξεστομίσει οποιαδήποτε γυναίκα. Γρήγορα όμως ξανάγινε ρομαντική· σχολίασε πως ο ψηλός, μελαφός οικοδεσπότης μας, τον οποίο κανείς δεν γνώριζε καλά, της θύμιζε τον Ζαν Λαφίτ.

— Ναι, απάντησα, αυτό το εκπληκτικό σπίτι πραγματικά μοιάζει να 'χει χτιστεί με θησαυρούς πειρατών. Συνεχίσαμε αυτήν την ακίνδυνη κουβέντα που φαινόταν συναρπαστική και ταυτόχρονα ευφύεστατη, και ένα χιούμορ, που δεν είχα υποπτευθεί, ζέστανε το βλέμμα της, κάτω από τα υπέροχα βλέφαρά της, και είδα, καθώς σήκωσε το κεφάλι της, πως η μύτη της, που έδειχνε αρκετά ίσια από άλλες γωνίες, ήταν ελαφρά ανασηκωμένη και χάλαγε τις γραμμές της σκανδιναβικής ομορφιάς της, χάριζε όμως στο πρόσωπό της ένα απρόσμενο ενδιαφέρον.

— Και τώρα θα πρέπει να εκπληρώσεις την υπόσχεσή σου, είπα τελικά όταν το ποτό στο ψηλό σωληνοειδές ποτήρι της σώθηκε.

— Υποσχέθηκα κάτι;

— Νιώθω σαν να έχω βγει από μυθιστόρημα της εποχής του Βασιλιά Αρθούρου – είναι ο τρόπος που είναι χτενισμένα τα μαλλιά σου. Μου υποσχέθηκες να μ' αφήσεις να σου βγάλω λόγο. Έλα, πάμε στο διπλανό δωμάτιο.

— Έτσι ορίζεις, άρχοντά μου; έκανε χαμηλώνοντας τα βλέφαρά της, λες και είχε αποδεχτεί τον μεσαιωνικό της ρόλο κι ο τόνος στη φωνή της φανέρωνε πως δεν είχε να κάνει με τα εύθυμα ευφυολογήματα της εποχής – λες και την είχα συναντήσει σε κάποια φαντασίωση κι εκείνη είχε ήδη μπει μέσα και την απολάμβανε. Σηκώθηκε με μια επιβλητικότητα που μου φάνηκε κάπως αυστηρή. Σιχέφτηκα πως προσποιόταν τη βασίλισσα με μάλλον υπερβολική αυ-

τοπεποίθηση, και συλλογίστηκα πως θα ήταν πιο χαριτωμένη αν άφηνε τον εαυτό της πιο ελεύθερο.

Την οδήγησα, περνώντας από το γεμάτο φασαρία καθιστικό, στην τραπεζαρία όπου τα αναφυκτικά, ανέγγιχτα ακόμα, ήταν όμορφα τοποθετημένα στο τραπέζι. Η τραπεζαρία έβγαζε σε μια βιβλιοθήκη και, εισβάλλοντας στο σιωπηλό μισοσκόταδο, καθίσαμε σ' ένα βαθυκόκκινο δερμάτινο καναπέ που μόλις φωτιζόταν από μια λάμπα δαπέδου.

— Αυτό που θέλω να σου πω, άρχισα και τα μάτια μου χαμογέλασαν με ειλικρίνεια, είναι πως εδώ και λίγο καιρό σε σκέφτομαι και έχω τελικά καταλήξει στο συμπέρασμα ότι είσαι η ωραιότερη γυναίκα που έχω δει ποτέ μου.

— Ω! αναφώνησε. Και συνέχισε με μια κοριτσιίστικη μα τελείως θηλυκή φωνή που δεν την είχα ξανακούσει πριν και που αρχικά μου φάνηκε αταίριαστη με την εικόνα που είχα πλάσει για κείνη: έχω ακούσει ότι είσαι εκπληκτικός ρήτορας.

— Όχι, επέμεινα, το εννοώ. Είμαι κυριολεκτικά γοητευμένος. Δεν μπορώ να πάρω τα μάτια μου από πάνω σου.

Χαμογέλασε, κοιτώντας μπροστά, με μια ικανοποίηση, η οποία, προς έκπληξή μου και πάλι, μου φάνηκε τελείως αφελής και παιδιάστικη. «Άσε με να σε κοιτάξω», είπα. Στράφηκε προς τη μεριά μου. Την κοίταξα με σοβαρότητα κι αμηχανία και καθώς το βλέμμα της συνάντησε το δικό μου, χαμήλωσε τα βλέφαρα με μια κίνηση μισοσαγηνευτική, μισοειρωνική. Τη φίλησα στην άκρη των χειλιών και κράτησε το πρόσωπο σταθερό – μετά το τρίτο φιλή όμως γύρισε από την άλλη.

— Η ομορφιά σου ξέρεις, συνέχισα κρατώντας τα απα-

λά, μακριά δάχτυλα του χεριού της, είναι στ' αλήθεια ολότελα μυθική: είσαι σαν τη Μελισάνθη ή την Ιζόλδη ή κάτι παρόμοιο σε κάποιο θρύλο. Έστρεψε το βλέμμα από την άλλη, τα χείλη της μισάνοιχτα, στα μάτια της ολοφάνερη η ικανοποίηση.

— Παράξενο –στη φωνή της και πάλι η κοριτσιίστικη χροιά φανέρωνε ένα είδος υποταγής– που σου θυμίζω τα μυθιστορήματα των Ιπποτών της Στρογγυλής Τραπέζης. Ο Ραλφ έλεγε παλιά πως του θύμιζα τις ιστορίες των Ιπποτών και του Βασιλιά Αρθούρου που διάβαζε όταν ήταν παιδί. Εικονογραφημένες από τον Χάουαρντ Πάιλ!

Ήξερα τι ακριβώς εννοούσε – το σχόλιο μ' έκανε ν' αντιληφθώ ότι ο άντρας της την ανακάλυψε πρώτος και για κείνον υποδυόταν το ρόλο αυτό, κι αυτό βέβαια μ' ενόχλησε.

— Μα είσαι αφάνταστα πιο ρομαντική από οποιαδήποτε ζωγραφιά του Χάουαρντ Πάιλ. Είσαι το πρωτότυπο! Πριν σε γνωρίσω δεν μπορούσα να φανταστώ πως υπήρξαν τέτοιοι άνθρωποι – υποθέτω όμως πως μπορεί και να υπήρξε η Γκουήνιβιαρ και να σου έμοιαζε. Εσύ όμως έχεις και την ανθρώπινη πλευρά – φαίνεται πως μου ξέφυγε η φράση: Η Γκουήνιβιαρ ήταν πάρα πολύ κυριαρχημένη.

— Η Γκουήνιβιαρ δεν ήταν πάντα κυριαρχημένη, είχε κι αυτή τις αδυναμίες της, ξέρεις.

— Όχι και βέβαια δεν ήταν, έκανα χαμογελώντας. Δεν ξέρω πώς μου διέφυγε αυτό.

— Πρέπει να επιστρέψω στο άλλο δωμάτιο, είπε, αποτραβώντας το χέρι της και ανοίγοντας το καπάκι της πουδριέρας της.

— Μα δεν είμαστε εδώ ούτε τρία λεπτά! διαμαρτυρήθηκα. Άσε με να σε κοιτάξω για άλλα τρία λεπτά. Πες

μου κάτι κι ας μη με αφορά: σ' έχουν ερωτευθεί πολλοί άντρες;

— Μόνο ένας, ο Ραλφ.

— Δεν το πιστεύω.

— Πολλοί το ισχυρίστηκαν, αλλά δεν το εννοούσαν πραγματικά. Ανασήκωσε τους ώμους φιλάρεσκα και συνάμα ταπεινά – έτσι τουλάχιστον ένιωσα.

— Υπάρχει, ξέρεις, κάτι παράξενο πάνω σου, ξαφνικά είχα τη λύση του γρίφου που με παίδευε. Είσαι ωραία, όμως δεν συμπεριφέρεσαι όπως οι ωραίες.

— Πώς συμπεριφέρονται οι ωραίες;

— Νομίζουν ότι πρέπει να τις θαυμάζουν και να τις φλερτάρουν πράγμα που δεν συμβαίνει με σένα. Όταν μια γυναίκα που ξέρει ότι είναι ωραία έρχεται σ' ένα τέτοιο πάρτι, θεωρεί πως είναι το κέντρο της προσοχής και συνήθως το κατορθώνει – εσύ αντίθετα μπαίνεις αθόρυβα και πας και κάθεται αντίκρυ σ' έναν τοίχο. Έπειτα οι ωραίες γίνονται εγωίστριες και αδιάφορες για τα συναισθήματα των άλλων, γιατί ξέρουν πως πάντα θα υπάρχουν άντρες που θα τις ερωτεύονται άσχετα με το πώς συμπεριφέρονται. Η δική σου όμως ομορφιά δεν σ' έκανε μικροπρεπή, φαίνεται πως δεν έχεις την παραμικρή ιδέα για το τι μπορείς να προκαλέσεις στους ανθρώπους.

— Μπορώ κι εγώ να γίνω μικροπρεπής, είπε, με βλέμμα εσκεμμένα γατίσιο, που θύμιζε Λουκρητία Βοργία, και που θα μπορούσε κάλλιστα να είναι και σκυλίσιο αν δεν ήταν εξόχως ανθρώπινο – θαρρείς και κάποιο βαθιά κρυμμένο ανταγωνιστικό ένστικτο αφυπνίστηκε στο άκουσμα των λόγων μου.

— Όμως στ' αλήθεια δεν είσαι μικροπρεπής, είπα, και φαίνεται πως δεν ξέρεις πόσο υπέροχη είσαι.